

TEMPESTA AUSTRAL

Un relat de: [LHECTOR](#)

Plou. Gotes grosses i pesades cauen sobre el parabrises a ritme de percussió. Clop-clop-clop-clop. Fora del cotxe una cortina gruixuda i líquida enterboleix la plana grogenca i lleugerament costeruda. Febrer, estiu austral a vuit graus, cel de plom i aigua a bots i a barrals. La negra línia d'asfalt lluent espurneja davant meu aclivillada per milers de projectils transparents, i al sud, a la meva dreta, l'Estret bull amb l'efervescència d'una pastilla d'alkasener dins d'un got. Núvols panxuts, negres com el quitrà, escopint la seva ràbia sobre aquesta terra aspra i maltractada, i tanmateix tan extraordinària, tan magnífica. El temporal referma la seva intensitat i el soroll damunt del cotxe es torna escandalós, els vidres s'entelen, els eixugaparabrises no donen l'abast, l'aigua s'escola per les velles portes del vehicle i el camí es converteix en un únic bassal. Afluixo la marxa i amb un drap netejo el vidre des de dins. L'aiguat és formidable i té alguna cosa d'animal furiós i acorralat. Per aquestes latituds a penes hi ha trànsit, només algun turisme de tant en tant, uns quants camions anant o venint de la fi del món, la furgoneta destartada d'un estanciero camí de la ciutat i para de comptar. La solitud líquida afegeix èpica al trajecte i bellesa al camí, i el transforma en un viatge atemporal malgrat el vehicle. Llavors el paisatge velat per l'aiguat transita en el temps de l'entresson.

El xàfec és descomunal quan a banda i banda de la carretera s'aixequen els galpons de fusta de l'antiga Estancia San Gregorio. M'aturo davant d'una barraca desdibuixada pel diluvi. He parat el motor deixant un moment el netejaparabrises batent-se sense èxit amb el que cau del cel. Impossible baixar i apropar-se a l'edifici anyós i destartat. Al soroll de l'aigua s'afegeix ara l'udol animal d'un vent que arriba del sudoest intensificant la tempesta, ara ja absoluta, i despedeix la barrumbada a tort i a dret, filtrant oratge i aigua a l'interior del vell Toyota. Ara ja no és possible veure res. Aprofito aquests moments fabulosos per aclucar els ulls i sentir-me part del terrabastall. L'escàndol és tan potent que retruny dins del meu cos i, per moments, sembla que surti del meu mateix centre. Hi ha alguna cosa simultàniament excitant i anestèsica que distorsiona aquests minuts tumultuosos que es dilaten i contrauen pantejant vida pròpia. obro els ulls a temps per veure davant meu, sobre l'estret, la lluentor elèctrica d'un llampec que esguerra el gris opac de la nuvolada esparrecant el fosc teló monumental de l'horitzó. El llamp és l'emissari d'un tro allargassat, potent, la veu metàlica d'un bolquet descarregant còdols de riu al meu costat. A la primera centellada en segueixen moltes, una darrera de l'altra, damunt, a sota i al costat de l'anterior sincronitzant l'espectacle de llum i so del que sembla que en sóc espectador únic, i la tronada és un sol de percussió universal de categoria còsmica.

Es dilueix el temps en aquest espai superb i enlluernador i els minuts passen en seqüències imprecises i difícils de determinar. És tanta la desmesura que fins i tot la decadència del temporal arriba embolcallada d'una majestuositat que m'impedeix ser conscient de l'amansament progressiu de l'aiguatera. L'enrenou líquid damunt la carrosseria queda solapat per la tronada i encara que sembli una paradoxa, tot aquest soroll ha coincidit amb l'inici de la calma dins la tempesta. Ja no sento la remor espessa del gotam que tot just fa uns minuts s'esclafava al meu voltant. Disminueix la gotellada, que es va convertint en un ruixat intens però inofensiu. Amb el vent que bufa l'aigua esdevé una pols humida que ho amara tot. Afluixa el devesall i el vent esmorteix el seu embat, però és ara quan el fred i la humitat calen més a l'interior del cotxe. Als meus peus hi ha un dit d'aigua però des de fa uns minuts ha deixat d'entrar-ne més. He obert la porta per baixar del cotxe amb el paravent que a penes dona escalfor, enmig d'un fangar. A expenses d'agafar una calapàndria, paseo entre els barracons espectrals de l'antic escenari de la vida rural magallànica. Des d'aquí es veu l'esquelet rovellat de l'Amadeo, les restes d'un vapor ancorat a la riba nord de l'Estret, agònic testimoni d'altres temps. Damunt el mar, el cel s'espolsa ràpidament el tenebrós aspecte que presentava fa ben poca estona. Algun llampec escadusser i un tro llunyà, ara manyac, ressona dèbilment. On és l'amenaça que xisclava suara? Els déus donen treva, la natura un respir. Els uns i l'altra segellen el pacte amb un prodigiós arc de Sant Martí que sembla néixer a la riba de l'Illa Gran i s'empassa a l'interior de la salabor aquosa cap a l'oest.

Engego el Toyota i m'incorporo a la carretera tot just quan el cel comença a esquinçar-se de debò i un poderós raig de Sol travessa el tel grisenc que tímidament cedeix a l'escalfor astral. Fa fred i la humitat és tan intensa que de l'asfalt s'eleva núvols vaporosos que sumen teatralitat a un decorat excessiu. Abaixo quatre dits la finestreta deixant que la fresca guanyi l'interior del vehicle. Respiro fort atent al camí i al paisatge. Em sento viu, i alguna cosa semblant a la felicitat amara el meu cos com l'aigua turbulenta amb la que aquest mateix matí una divinitat menor i particular m'ha regalat.